

PHẦN 9

Bước xuống xe, Hoàn Vũ giật mình vì cửa nhà khóa lại bằng ổ khóa. Phương Giao đi đâu vào buổi tối như thế này? Một linh cảm chợt đến, Hoàn Vũ vội mở cửa nhà, bật công tắc đèn lên. Tối đêm qua, cuộc chiến tranh lạnh giữa hai vợ chồng, cô muốn đi đâu đó cho khuây khỏa nhưng trên bàn có một tờ giấy, Hoàn Vũ cau mày rồi chụp tờ giấy lên đọc.

"Đơn thuận tình ly hôn". Lại nữa, anh bực dọc xé đôi tờ đơn, thả rơi xuống gạch. Gieo thân hình rơi xuống ghế, Hoàn Vũ ngả người ra sau. Đúng là anh có không mang hạnh phúc đến cho Phương Giao như đã hứa, tờ đơn là sự giận thường tình.

Hoàn Vũ bỗng bật dậy đi nhanh vào phòng mở tủ quần áo của Phương Giao. Người anh lạnh ngắt vì ngán tủ trống trơn. Phương Giao mang hết quần áo của cô có nghĩa là chia tay thật chứ không còn sự giận dỗi hay ghen tuông.

Hoàn Vũ run run mở máy điện thoại gọi cho Phương Giao. Không liên lạc được Phương Giao đi đâu? Có lẽ cô về Cà Mau thôi, có có chỗ nào để đi.

Lao ra xe, Hoàn Vũ lái xe đi. Đường về Cà Mau xa xôi, song anh không sợ. Anh sẽ nhìn thấy, Phương Giao sẽ cảm động và vợ chồng lại hòa nhau. Hoàn Vũ lái xe suốt đêm, anh không thấy buồn ngủ. Lúc này, sao anh thấy nhớ và cần Phương Giao đến thế. Anh thích cái cách cô nằm gối đầu lên vai anh, bàn tay cô mềm mại luồn vào tóc anh, tạo cảm giác êm êm. Làm người, ai không có sai lầm, vợ chồng thì không thể giận nhau và bỏ nhau như thế dễ dàng nghe em.

Mặt trời lên khá cao, xe Hoàn Vũ mới vào thị xã Cao Lãnh, và đi một đoạn đường nữa, đến con đường đất ngày nào, kỷ niệm cũ thân thương ngập lòng Hoàn Vũ. Có thể cô bé giận anh, bỏ về đây và đang trốn ở chỗ nào đó khó tìm, như trong đụn rơm chẳng hạn...

Di Ngọc nheo mắt, tay che trán. Ai như Hoàn Vũ? Chưa kịp nhận rõ, thằng cu hét to lên:

- Anh Vũ!

Nó chạy ào ra, ôm tay Hoàn Vũ:

- Ủa! Chị Giao của em đâu?

Một câu hỏi lạnh toát người Hoàn Vũ.

- Chị Giao của em không có về đây?

- Dạ không, vậy chứ anh về một mình?

Cô ấy không thể nào không về đây. Hoàn Vũ cố vớt vát chút hy vọng, tiến đến trước dì Ngọc.

- Dì! Phương Giao giận con, chắc là cô về đây hả dì?

Đến phiên dì Ngọc lo lắng:

- Không, nó không về đây. Hai đứa giận nhau cái gì vậy? Nó không về đây thật. Cháu làm dì lo quá, Hoàn Vũ.

Thất vọng tràn đầy lòng Hoàn Vũ, anh thấy mệt mỏi vô cùng. Vượt đường xa xôi tìm về, vậy cô ấy đi đâu? Hoàn Vũ vẫn không muốn tin là Phương Giao không về đây. Anh chạy ào ra ao cá, gọi to lên:

- Phương Giao ơi! Anh biết anh có lỗi, đừng cố trốn anh nữa.

Song chỉ có im lặng, tiếng quẫy của cá dưới ao, tiếng gió thổi và nắng của một ngày mới chan hòa. Phương Giao thật sự không về Cà Mau. Hoàn Vũ buồn rầu nhìn xuống ao cá, dòng nước đục vàng, những con ba sa quẫy mình dưới nước.

Dì Ngọc khóc, không bật ra tiếng nhưng lặng thẳm và nghẹn ngào:

- Hãy tìm cho ra Phương Giao giùm Dì ghen Vũ! Cuộc đời con bé khổ quá nhiều rồi.

Hoàn Vũ gật đầu. Hy vọng Phương giận anh lúc nào đó thôi, vợ chồng cãi nhau vài hôm rồi nhớ nhau lại tìm về nhau.

- **A**nh Hoàn Vũ!

Thanh Đào quơ tay trước mặt Hoàn Vũ đến mấy lần mà Hoàn Vũ không có phản ứng. Bực mình, Thanh Đào giậm chân hét:

- Anh Vũ!

Hoàn Vũ bực dọc cục lóc:

- Gì?

- Anh làm gì như người mất hồn vậy. Còn nữa, tại sao rao bán công ty, điên rồi sao?

Hoàn Vũ chán nản:

- Anh là đứa con bất hiếu vô tài, làm tan nát cơ nghiệp của cha nuôi. Ông yêu thương anh như con đẻ, tin cậy vào anh, vậy mà...

Ôm đầu, Hoàn Vũ mới mệt cúi đầu:

- Cả đến Phương Giao cũng bỏ anh, cô ấy đi mà không một lời nói. Anh không còn tha thiết gì nữa. Anh sẽ bán tất cả và quay về Mỹ. Em yên tâm, nợ của em, anh trả sòng phẳng, cũng như tiền bạc của Phương Giao vậy.

Thanh Đào lịm người trước quyết định của Hoàn Vũ rồi nổi giận:

- Vì Phương Giao mà anh muốn bỏ hết, như vậy có đáng không? Còn việc nợ em tiền, em có đòi anh đâu?

- Em không đòi, nhưng em buộc anh phải như thế này, như thế nợ, và cuối cùng là anh đi vào con đường phản bội vợ mình. Chính anh cũng không tha thứ cho anh, Phương Giao bỏ anh là đúng, khi cô ấy nhiều mặc cảm, còn anh thì gián tiếp làm tổn thương vợ mình.

Thanh Đào bực dọc:

- Vậy anh có nghĩ đến mấy trăm công nhân sống nhờ vào anh không?

- Có, anh có nghĩ, nhưng anh không còn cách nào khác hơn. Giữa anh và em chỉ là sự ham muốn của dục vọng tầm thường. Anh xin lỗi, khi phải nói với em như thế.

Thanh Đào bậm mồm tức giận. Cô lao vào cầu xé anh. Hoàn Vũ đứng yên cho Thanh Đào đánh anh, gần như vô cảm trước cơn giận dữ của cô. Sự ra đi của Phương Giao khiến anh suy sụp, và hiểu ra anh cần cô biết là đường nào. Anh không chịu nổi khi trở về căn nhà vắng lặng.

Đánh xé đã đời mà Hoàn Vũ không có phản ứng, Thanh Đào khóc òa lên:

- Em không cho anh bán công ty, em sẽ cản trở bất cứ người nào muốn mua công ty.

- Em làm như thế để làm gì?

- Em không tin là giữa anh và em chung sống với nhau lại không vui vẻ. Anh là đồ hèn nếu như anh bán công ty của cha nuôi mình để lại chỉ vì một người đàn bà. Em yêu anh, tại sao anh không chịu nhìn vào thực tế, em mới là người vợ mà anh cần nè.

Hoàn Vũ đẩy mạnh Thanh Đào, đi nhanh ra đường, lúc này anh cần một mình để suy nghĩ.

- Anh Vũ...

Thanh Đào đuổi theo, song Hoàn Vũ đã lên lái xe đi. Cô giậm chân tức tối quay tìm một chiếc xe để đuổi theo Hoàn Vũ. Chừng đón được xe, xe Hoàn Vũ đã mét hút trên đường đi.

Tim Phương Giao ở đâu đây? Hoàn lúng sục khắp các cô nhi viện mà anh biết nhưng tìm hơi Phương Giao như bóng chim tăm cá mịt mù....

Phương Giao quỳ trong giáo đường. Bụng của cô hôm nay lùm lùm, một sự sống đã thành hình, đứa con của những ngày tháng hạnh phúc, rồi nó cũng như cô quãng đời thơ ấu sống trong cô nhi viện, nhưng khác hơn là có mẹ.

Phương Giao âu yếm đặt tay lên bụng. Mẹ sẽ cho con tình yêu người mẹ. Con người không cần chỉ có tình yêu, mà còn có tình yêu nhân loại nữa.

Bóng tối đổ lên vạn vật một màu nhờ nhờ tối. Phương Giao lặng lẽ quay trở vào dáng hình mảnh khảnh của cô đổ dài trên con đường đêm hiu hắt..

Giữa lòng chiều tím lặng

Một mình em đếm bước

Nụ cười se thật sâu tủi

Em vừa muốn nhìn thấy anh

Vừa lại không muốn..."

Căn nhà chỉ có mình Thanh Đào với Hoàn Vũ, nhưng bây giờ anh lại như hóa đá, vô cảm trước mọi nhận thức, mọi yêu thương cô cố cho anh. Lạnh lùng, làm lì... Thanh Đào tưởng chừng như mình phát điên lên được. Cô giận dữ hất tung cái bàn trước mắt cho ngã chổng gọng. Vẫn không làm thay đổi được không gian nặng nề. Tức quá, Thanh Đào hét lên.

- Thực sự bây giờ anh muốn cái gì hử Hoàn Vũ?

Hoàn Vũ lắc đầu:

- Anh có muốn gì đâu. Nếu như em cảm thấy nặng nề quá thì cứ đi đi.

- Anh nói với em câu này, em nghe quá nhảm tai rồi.

- Xin lỗi, anh không thể nói gì khác hơn.

- Anh bỏ đi bộ mặt làm lì của anh có được không? Nếu Phương Giao yêu anh, đã không bỏ đi như vậy.

Thanh Đào nhào vào lòng Hoàn Vũ khóc òa lên. Hoàn Vũ khó chịu đứng lên:

- Em có biết anh cần sự tĩnh lặng không?

- Em không muốn biết.

Hoàn Vũ định bỏ đi, nhưng Thanh Đào níu áo anh lại, bàn tay cô chợt chói với rơi vào khoảng không, lảo đảo ngã xuống.

Hoàn Vũ giật mình:

- Thanh Đào...

Cô ngã lăn quay trên ghế xa lông. Tưởng Thanh Đào ăn vạ cho anh chịu quan tâm đến cô, Hoàn Vũ định đi ra cửa, nhưng leo lên xe rồi không thấy phản ứng của cô, Hoàn Vũ xuống xe đi vào. Anh lắc vai cô:

- Nè, nè, Thanh Đào...

Miệng Thanh Đào chảy nước bọt, Hoàn Vũ hoảng kinh cúi xuống lay mạnh vai Thanh Đào hơn.

- Đào! Đừng có đùa nữa!

Thanh Đào vẫn nằm bất động, Hoàn Vũ lắc mạnh người Thanh Đào.

- Đào...

Hoảng kinh Hoàn Vũ vội bế Thanh Đào chạy nhanh ra xe...

- Không có gì đâu, cô ấy bị choáng khi quá tức giận. Lần sau không nên để cô ấy giận dữ khi đang mang thai.

Hoàn Vũ mở to mắt:

- Bác sĩ nói gì?

- Vợ anh mang thai mà anh không biết à?

- Ôi! Hoàn Vũ kêu lên thảng thốt, anh đứng chết sững. Thanh Đào có thai. Mồ hôi Hoàn Vũ vã ra, anh đưa tay vuốt mặt.

Vị bác sĩ nhìn Hoàn Vũ:

- Cô ấy bị đau tim, tốt nhất anh nên thuyết phục cô ấy không nên sinh con, vì như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Hoàn Vũ bước vào phòng, Thanh Đào vừa tỉnh lại. Cô mở mắt ra nhìn Hoàn Vũ:

- Anh Vũ! Có đúng là chúng mình sẽ có con không?

Hoàn Vũ gật đầu, anh ngồi xuống cạnh Thanh Đào:

- Em nghe trong người thế nào rồi?

- Em khỏe trong người rồi. Tại lúc nãy giận anh quá. Anh biết tính em mà, giận quá là mặt mày xanh mét, thở không nổi. Ba má em còn không dám chọc em nổi giận có anh là chọc cho em nổi điên lên thôi.

Thanh Đào nhoèn miệng cười, cô còn tự ngồi dậy:

- Thấy không, em khỏe ngay mà.

- Em đừng có chủ quan, em bị đau tim đó.

- Chuyện này thì em biết lâu rồi.

Thanh Đào đùa:

- Bác sĩ còn nói nếu thọ lắm, em sống đến năm ba mươi tuổi.

Hoàn Vũ nạt khễ:

- Nói tầm bậy!

Thanh Đào cười khúc khích ôm cổ Hoàn Vũ:

- Mặt anh dễ thương ghê, sợ em chết lắm hả?

Hoàn Vũ đẩy Thanh Đào ra nghiêm mặt:

- Anh không đùa đâu, em không thể nào mang thai hay sinh con.

Thanh Đào tắt nụ cười, sầm mặt:

- Tại sao không thể?

- Em thừa biết tại sao mà. Thanh Đào! Mạng sống là trên hết, em nên bỏ cái thai đi!

- Cái gì?

Thanh Đào hét to lên:

- Anh bảo em giết con chúng mình? Anh thật tàn nhẫn, muốn bỏ em để trở về với Phương Giao hả?

Mắt cô mở to giận dữ. Hoàn Vũ hoảng sợ ôm cô vào lòng, anh sợ cô lại ngất nữa.

- Anh bảo em bỏ đi vì anh nghĩ đến sự sống còn của em. Em biết là bệnh tim không thể có con, sinh con được mà.

Thanh Đào bướng bỉnh lắc đầu:

- Không, không đời nào em giết con chúng mình, khi em luôn ao ước có nó để buộc anh vào em, đừng có hòng... dụ em....

- Anh không dụ em, anh nghĩ đến tính mạng của em, sao em cứ đùa hoài vậy?

- Em không đùa!

Ông bà Thành Lê vào tới nên Hoàn Vũ buông Thanh Đào ra. Anh định đứng lên, song Thanh Đào kéo anh lại:

- Anh sợ cái gì? Đâu phải ba mẹ em không biết em yêu anh.

Ông Thành Lê nghiêm khắc:

- Con còn nói như vậy nữa hả? Yêu một người đàn ông đã có vợ, con không thấy thiệt thòi sao?

- Đúng là con thiệt thòi, nhưng trong tình yêu mà so đo tính toán gì hả ba? Con nhất định làm vợ anh Vũ và sinh con cho anh ấy. Ba mẹ nên mừng là sắp có cháu ngoại, hơn là mất con.

Bà Thành Lê kêu lên:

- Con có biết con đang nói gì không?

Đúng là ba mẹ đã quá nuông chiều con mà con thành hư hỏng. Còn Hoàn Vũ, cậu tính như thế nào cho công bằng đây hả?

Thanh Đào nhăn nhó:

- Mẹ đừng căng thẳng mà. Khi bỏ nhà đi Phương Giao có để lại tờ giấy thuận tình ly hôn, do đó anh Vũ có quyền ly hôn để cưới con.

Hoàn Vũ bối rối, anh không biết xử lý như thế nào trong tình huống này nữa. Đúng là anh biết mình đi vào con đường sai và cứ lún mãi vào con đường đó, không sao rút chân ra được.

Bây giờ lại càng không thể, quay qua bên nào cũng kẹt cứng.

- Anh Vũ...

- Thằng Tý chạy ào ra đón Hoàn Vũ Mới có một năm mà nó lớn phổng phao. Cầm hai tay Hoàn Vũ, nó vui mừng:

- Lâu quá mới gặp anh Vũ.

Hoàn Vũ cười gượng vuốt tóc nó:

- Anh Vũ bạn.

- Anh Vũ này! Anh và chị Giao giận nhau phải không?

- Sao em biết là anh chị giận nhau? Chị Giao có về đây à?

Thằng Tý lăm lét:

- Thôi, em không nói cho anh nghe đâu, mẹ mắng em. Nhưng mà... em nói, anh đừng có nói với mẹ em nhen, ngày hôm qua ba má chị Đào xuống đây.

Hoàn Vũ sừng sốt:

- Để làm gì?

- Họ muốn chị Giao ly hôn. Họ nói cô Đào có thai và đang bệnh tim.

Hoàn Vũ nghiên rằng, anh thấy giận cha mẹ Thanh Đào vô cùng, nhưng mà cũng tại vì anh nữa. Dắt tay thằng Tý, Hoàn Vũ van lơn:

- Chị Giao đang ở đâu, em cho anh biết đi?

- Chỉ đâu có về đây. Hôm nọ, chỉ gửi thư về bảo mẹ cứ an tâm, chỉ sống tốt, như vậy thôi. Mẹ em buồn lắm.

Hoàn Vũ nghe mắt mình cay cay. Anh đã làm khổ Phương Giao, cô bỏ đi mà không có một lời nói với anh. Anh đã làm lỗi đánh mất cô, để cả đời ăn năn khi hiểu anh yêu cô và cần cô thì hạnh phúc đã như bóng mây bay. Ngược mắt nhìn trời cao, lòng Hoàn Vũ tê tái. Em ở đâu hả Giao?

Bên kia bờ sông xa hút mắt, Phương Giao đứng bên dòng sông, lặng lẽ nhìn dòng sông nước chảy. Sáng nay, bầu trời u ám như tâm sự của cô. Cô đưa tay xoa nhẹ lên bụng, có một mầm sống dưới tay cô. Nó là con Hoàn Vũ. Anh còn một đứa con, nó sẽ chào đời, sẽ có cha có mẹ, còn đứa con của cô... Phương Giao không muốn nghĩ tiếp nữa. Ngày tháng với cô bây giờ là nước mắt và nỗi buồn.

- Chị ơi!

Thằng Tý chưa kịp tấp ghe vào bờ đã hét âm lên cho Phương Giao thấy nó. Phương Giao vui mừng:

- Em lại qua thăm chị hả?

- Dạ. Mẹ em bảo mang thức ăn cho chị. Mẹ nói chị cứ về nhà ở để mẹ lo cho, ba em mà lộn xộn, mẹ vác gậy đập ông gậy giò luôn.

Phương Giao cười buồn:

- Chị ở bên này cho anh Vũ không tìm ra chị. Chị không muốn ảnh khó xử.

- Hôm qua, ảnh về tìm chị, không thấy, ảnh buồn hiu. Hình như ảnh khóc chị ạ.

Trái tim Phương Giao chùn lại, anh khóc ư? Rồi anh sẽ quên em mà. Có nỗi đau nào không vui, có tình yêu nào không xa, còn em vẫn một đời yêu anh, nhưng thôi duyên phận chúng mình chỉ như thế mà thôi.

Thằng Tý khệ nệ mang giỏ thức ăn lên nhà cho Phương Giao. Nó nhìn bụng Phương Giao cười ngỏn ngoẻn:

- Mai một, em lên chức cậu, cậu Tý.

Phương Giao bật cười, lòng cô thấy ấm lại. Cô vẫn còn có người thân mà.

Thanh Đào ôm qua cổ Hoàn Vũ, cô bắt Hoàn Vũ nhìn vào mắt cô:

- Em cho anh biết đó, chúng mình đã làm đám cưới, có cha sứ làm phép hôn phối, anh mà phụ bạc em, anh có lỗi với Chúa.

Hoàn Vũ cười buồn.

- Anh mắc tội với Chúa lâu rồi. Khi cưới Phương Giao anh cũng thề với Chúa là suốt đời yêu thương lo lắng cho Phương Giao, vậy mà anh có làm được đâu.

Thanh Đào cau mày khó chịu:

- Sao lúc này, anh lại nhắc đến cô ta. Em muốn anh loại bỏ hình bóng của cô ta ra khỏi trái tim anh tức khắc.

Hoàn Vũ nhìn lảng sang nơi khác. Anh không thể nói Phương Giao luôn tồn tại trong anh, trái tim anh ray rứt vì đã để Phương Giao trở về trại cô nhi.

- Nhìn em nè!

Thanh Đào khó chịu xoay mặt Hoàn Vũ lại:

- Anh phải cư xử với em, bởi vì bây giờ không chỉ có một sinh mạng mà đến hai sinh mạng, con của anh nữa đấy.

Hoàn Vũ nghiêm mặt lại:

- Cho đến bây giờ, anh vẫn muốn khuyên em hãy bỏ cái thai đi.
- Em nói không mà. Anh mà nói nữa, em giận anh đó.

Thanh Đào vùng vằng bỏ lại giường nằm quay mặt vào trong rồi híc... híc... cô khóc to lên. Sợ cô lại ngất đi, Hoàn Vũ lên nằm bên cạnh ôm cô vào lòng dỗ dành:

- Muốn hay không, em cũng phải thừa nhận cuộc đời anh từng có Phương Giao. Ba anh đã mang cô ấy về đây, đó là anh chưa nói từ lúc tìm thấy Phương Giao, ông đã gởi tiền cho cô nhi viện, không để Phương Giao thiếu thốn bất cứ thứ gì. Bây giờ ông không còn ông nữa, anh bỏ mặc Phương Giao, anh còn là người nữa không? Trăm phần trăm anh có lỗi, lương tâm anh ray rứt, em còn muốn anh phải làm gì nữa đây?

Thanh Đào lịm người cay đắng. Cô không thể bắt Hoàn Vũ trọn vẹn là của cô. Anh có thể vì bệnh tim của cô mà chiều chuộng cô, nhưng làm sao cô kiểm soát được suy nghĩ của anh. Cái gì căng thẳng quá, sẽ đứt.

Quay qua, Thanh Đào bệu bạo:

- Em sẽ không như vậy nữa...

Hoàn Vũ ôm Thanh Đào vào lòng, anh nằm lặng yên. Giữa cả hai không có sự mặn nồng của tình yêu trong đêm tán hôn, tâm hồn Hoàn Vũ hoang vắng đau đớn, nên anh không thể nào cho Phương Giao mặn nồng của ái ân. Thanh Đào càng căm tức...

Một đêm chần gối lạnh lưng đi qua, sáng sớm, Hoàn Vũ dậy thật sớm, chuẩn bị đến công ty. Anh lặng người khi con Mi-Na quần quít dưới chân, nó cụp vào cạp chân anh, miệng kêu ằng ằng.

Hoàn Vũ cúi xuống bế nó lên, anh vuốt nhẹ lên lớp lông mềm mại mà liên tưởng đến ngày nào Phương Giao cũng ôm con cún trên tay.

Hoàn Vũ nghe mũi mình cay nồng...

- *M*i-na... Mi-na...

Vừa về đến, Hoàn Vũ đã đi tìm con Mi-na. Anh mỉm cười khi thấy con cún chạy nhanh ra, cái dáng bé loắt choắt, nó chồm lên người Hoàn Vũ và thè lưỡi

liếm vào tay anh. Hoàn Vũ bế nó lên, anh bắt chước như ngày trước hôn vào mũi nó.

- Trời ơi! Ghê quá đi!

Thanh Đào hét lên về ghê tởm:

- Em không thể tưởng tượng anh ôm con chó hôn nó, rồi một lát anh ôm em... Mau bỏ nó xuống, đi rửa tay chân, thay quần áo.

Hoàn Vũ cười nhẹ:

- Em làm gì tỏ vẻ ghê tởm dữ vậy, chị bếp đã tắm cho nó ngày hôm qua.

Thanh Đào vẫn hét lên:

- Em không thể tưởng tượng ngày nào anh máng Phương Giao chơi với chó, bây giờ chính anh là người chơi với chó. Bọ chét chó sẽ leo lên đầu anh.

Quay ra sau bếp, Thanh Đào hét âm ỉ:

- Chị bếp đâu rồi, mang con chó này bỏ sau vườn đi.

Hoàn Vũ bực mình:

- Anh thích con chó đó, anh giữ nó ở lại đây, có gì ghê gớm đâu em phải ầm ỉ lên như thế, hả?

- Anh có nghĩ đến lông chó bay vào mũi em, ảnh hưởng đến bào thai em mang trong bụng không? Mang nó đi đi!

- Em không thích thì anh mang nó ra ngoài này vậy.

Hoàn Vũ bế con Mi-na đi vào phòng ông Vũ Bằng lúc còn sống, anh đóng cửa lại, và nằm nhìn con chó. Mà biết không? Tao nhớ cô ấy, rất nhớ. Khi mất đi rồi, tao mới biết cô ấy quan trọng biết là dường bao, cô ấy tồn tại mãi trong trái tim tao.

- Anh Vũ!

Thanh Đào đập cửa âm ỉ:

- Anh muốn em tức lên mà chết, anh mới vừa lòng phải không? Em chết cho anh sống.

Sực nhớ căn bệnh của Thanh Đào, Hoàn Vũ thở dài đứng lên. Đi ra mở cửa, anh nhìn Thanh Đào với ánh mắt lạnh lẽo:

- Em muốn anh thuộc về em hoàn toàn như thế này sao? Thật sự bây giờ em có biết khi ở bên em, anh cảm thấy bị bó buộc như thế nào ấy.

Thanh Đào khóc òa lên:

- Đi về, anh chỉ biết có con chó, còn em bị thai hành mệt nhọc như thế này, sao anh không hỏi em?

Đầu dụi, Hoàn Vũ kéo Thanh Đào vào vòng tay mình:

- Anh xin lỗi. Nhưng nếu em thấy không khỏe, anh đưa em đi bác sĩ.

- Em không đi bác sĩ. Bệnh của em là cần vui vẻ lạc quan, mà anh thì chẳng cho em niềm vui gì cả.

- Anh xin lỗi...

Ôm Thanh Đào trong vòng tay, Hoàn Vũ càng nghe lòng mình hoang vắng cô liêu. Hạnh phúc ở đâu hay chỉ là sự gượng ép?

Thanh Đào ngồi dậy lo lắng nhìn vị bác sĩ:

- Sao hả bác sĩ?

- Sức khỏe của cô bình thường, có điều tôi khuyên cô không nên cố ý để thụ thai. Nếu không, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

- Tôi biết rồi!

Thanh Đào đi trở ra, cô lo lắng. Nếu như sự thật cô không hề mang thai bị Hoàn Vũ phát hiện, liệu anh có còn yêu thương, lo lắng cho cô? Anh đang chiều cô tất cả, Thanh Đào biết cô đang chơi với con dao hai lưỡi, nó sẵn sàng làm đứt tay cô.

Bà Thanh Lê đứng lên khi thấy Thanh Đào đi ra:

- Sao hả Đào?

- Ra xe rồi, con nói cho mẹ nghe.

Bà Thành Lê thở dài đi ra xe:

- Con tính sao đây? Con không nên liều lĩnh xem thường tánh mạng của con.

Ngồi vào xe Thanh Đào găt:

- Con có mang đâu mà mẹ cứ lo lắng lên như thế không biết.

Bà Thành Lê há hốc mồm:

- Con không có mang?

- Con bị bệnh tim cũng không nghiêm trọng, nên con muốn mang thai chết đi được nè, đi khám mà có gì đâu.

Bà Thành Lê nhìn lên phần bụng của con gái:

- Hóa ra con nói dối ba mẹ và cả Hoàn Vũ?

- Con không nói như vậy, ba mẹ đâu có cho con lấy Hoàn Vũ, còn Hoàn Vũ lại được ly hôn và cưới con gấp hay sao?

Ôi trời! Bà Thành Lê nhìn Thanh Đào, không ngờ con gái bà lại "ranh ma tinh quái quỷ quyết" như thế, chia uyên rẽ thùy vợ chồng người ta. Chính bà là mẹ mà khi vừa nghe qua, cũng không sao đồng tình được.

Thanh Đào nũng nịu sà vào lòng bà:

- Mẹ nhìn con gì thế?

- Mẹ không ngờ con lại có cách xử xử này, như vậy là ác lắm ghen con.

- Mẹ cho con ác, vậy ba làm đạo diễn, vẽ đường cho con thu tóm hết tiền bạc của anh Vũ, ai ác hơn ai?

Lại như thế nữa! Bà Thành Lê cứ nhìn nhìn Thanh Đào, không sao tưởng tượng chồng và con gái ghê gớm như vậy. Bà gần như không nói nổi:

- Ba con và con còn giấu mẹ chuyện nữa hả?

- Giấu mẹ chuyện gì đâu. Ba không vợ bé vợ mọn bên ngoài đâu, mẹ yên tâm khoản này đi.

Không biết thì thôi chứ đã biết, sao thể nhìn chồng, và con đi sai đường mà bà lặng im. Bà Thành Lê nghiêm khắc:

- Con hãy thôi những màn lừa dối Hoàn Vũ đi. Con có nghĩ đến ngày nào Hoàn Vũ phát giác ra sự việc, chẳng những tình mà nghĩa cũng không còn.

- Ai bảo mẹ nói ra, mẹ không nói làm sao anh Vũ biết được?

Bà Thành Lê chua xót:

- Không có sự thật nào mà không phát hiện ra cả. Dưới ánh sáng mặt trời này, những điều gian dối của con sẽ giầu Hoàn Vũ được cho đến bao giờ?

Thanh Đào gắt:

- Mẹ đừng có nói nữa! Mẹ cứ lặng im như không biết gì, hưởng an nhàn ba mang đến cho mẹ đi, hơn là băn khoăn lo lắng.

Bà Thành Lê mang tâm sự nặng nề về nhà. Những điều biết được khiến bà muốn ngã bệnh. Chờ cho ông về, bà mới nghiêm nghị:

- Tôi có chuyện muốn nói với ông. Ông hãy trả hết tiền bạc lại cho Hoàn Vũ đi. Chiếm đoạt hết tiền bạc của người ta, buộc nó phải cưới con mình, bỏ vợ, ác lắm.

Ông Thành Lê trừng mắt:

- Bà biết cái gì? Tiền, không ai không tham cả, hưởng chi tiền của tôi cũng tiền của vợ chồng nó sau này thôi.

- Nhưng đạo làm người, ông không thấy lương tâm cắn rứt sao?

- Muốn sống ngay thẳng, bà vào chùa hay nhà thờ mà ở. Lương thiện, có ngày sẽ chết đói nhăn răng ra.

Bà Thành Lê thất vọng nhìn chồng. Bao nhiêu năm sống chung với ông, bà lẽ mờ biết ông từng làm những chuyện trái lương tâm, thu vên tiền bạc về mình, nhưng cho đến bây giờ, sự thật kinh khủng quá, khiến bà đau đớn như mình đã chọn lầm đường đi vậy. Đi sai đường khi gần đến cuối đường mới biết thật đau đớn.